

Verslag Polderbende 13 maart 2022

Thema: Wat brengt de rivier ons

Vandaag gaan we op stap met de oudste kinderen. Bij het hek van de Klompenwaard zien we ze aankomen. Ze hebben allemaal een schep bij zich want die hebben we nodig vandaag. Ook Anne is erbij, zij wil eventueel in de toekomst een Polderbende starten in een ander gebied en loopt mee om te zien hoe het in de praktijk gaat.

Henny begint met een 'neuzenopdracht', zij heeft iets in gedachten en de kinderen moeten raden wat dat zou kunnen zijn:

Ik ben altijd op reis, ik neem van alles mee etc. en als laatste aanwijzing : ik eindig mijn reis in de zee. Zo'n inleiding is een leuk opwarmertje en de kinderen neuzen alvast een beetje aan het thema. Het was nog niet zo gemakkelijk maar door de laatste aanwijzing wist bijna iedereen waar het over ging. De rivier natuurlijk!

We lopen in een gebied tussen twee rivieren. Welke zijn dat? De Rijn (hier Pannerdens kanaal genoemd) en de Waal. Onder het struinen gaan we kijken naar wat de rivier ons brengt. Er wordt geroepen: rotzooi, schelpen, stenen. We gaan het zien.

Grote delen van de Klompenwaard zijn afgegraven in 1998 om de rivier de ruimte te geven. Hoe ziet de bodem eruit. We gaan onderzoek doen op verschillende plaatsen. We gaan aan de rechterkant het dijkje af en delen grondboren uit.

Poeh, wat is die grond hier hard! Ze wisselen elkaar af want het is best zwaar werk. Ze stuiten op plantenwortels, je hoort ze knakken. Na enig doorzetten wordt het gemakkelijker en kunnen ze steeds wat aarde op een wit laken leggen. Elke hap precies onder de andere om het verschil te kunnen zien. Als we niet meer dieper kunnen, bekijken we het resultaat: hier en daar een spoor van klei maar we zien vooral zand. De bovenste lagen zijn droger dan de onderste. Dichter bij de rivier doen we nog een poging. Ha, dat is lekker boren.

Al snel komen we bij het grondwater. We meten met een stok hoeveel water er staat. Dan zijn we even helemaal stil en luisteren naar het klotsen van het water. Leuk om te horen en ook fijn om eens even de stilte te ervaren. Hier vinden we rivierzand, anders van structuur dan daarnet.

We gaan verder naar het bruggetje. Hier kunnen we de nevengeul goed zien die bij hoog water de rivier meer ruimte geeft. In de nevengeul stroomt het water minder hard. Hier krijgen kleine waterdiertjes en jonge visjes de kans om veilig op te groeien.

De nevengeul is een bocht die verbonden is met de Waal.

We gaan verder een dijkje op, dit gedeelte is niet afgegraven en dat is duidelijk te zien. We glibberen ervan af en zien een prachtige kleilaag. Je zou er zo stenen van kunnen maken. Niet zo gek dat er veel van dit soort fabrieken langs de rivieren staan hier. Kitty vertelt erover en heeft een aantal steenvormen meegebracht. Daar werd vroeger met de hand de klei in gedaan. Nou gedaan? Gegooid eigenlijk want daardoor gaat de lucht uit de klei en kunnen de stenen bij het bakken niet breken. Wij gaan dat ook doen.

Daar hebben ze wel oren naar. Hupsekee, flats de klei er maar in. Lekker om te doen. Intussen moest je goed uitkijken want op deze plek kon je uitglijden en vast komen te zitten met je laarzen.

Om de klei er later goed uit te kunnen krijgen moet de vorm nat zijn en bestrooid worden met droog zand.

Ach wat gaat de tijd toch snel voorbij, eigenlijk moeten we drie uur Polderbende doen zeggen sommigen! Met gezwinde spoed gaan we richting strand. Hier waren we nog van alles van plan maar dat lukt niet meer. Waar we zelf het meest naar uit hebben gekeken kunnen we nog wel even doen: het maken van een nevengeul. Eindelijk kunnen ze de scheppen gebruiken en gaan ze graven. Er ontstaat een natuurlijke hiërarchie: de leiders, de creatievelingen, de doeners. Een prachtige samenwerking waarbij iedereen zijn plekje heeft. Nu ervaren ze de kracht van het water en bedenken ze oplossingen. Er worden dijken verhoogd en verstevigd met stenen, diepere geulen gemaakt enz. enz. De kinderen genieten met volle teugen. Dit is wat je elk kind gunt.

We moeten terug, wat jammer nou toch. Er wordt gevraagd of we de volgende keer gewoon weer verder kunnen gaan. Dat lijkt ons een heel goed idee. Doen we!
De ouders krijgen kinderen terug die lekker onder de modder zitten, wij ook trouwens.
Heerlijk!

Annelie

